

DLOUHÁ CESTA – KRÁTKÁ STEZKA

Všechny cesty duchovního hledání se dělí do dvou tříd.

První je základní, druhá je pro více pokročilé. První, pro začátečníky, je Dlouhá Cesta. Trvá dlouho, než se dosáhne výsledků, je na ní třeba vykonat mnoho práce a vyžaduje mnoho úsilí. Druhá, pro pokročilejší, je Krátká Stezka. Výsledky se dosahují mnohem rychleji, je to cesta snadnější a vyžaduje méně práce.

K Dlouhé Cestě patří základní soustava jógy, k níž je třeba vyvinout mnoho každodenního úsilí: přetváření charakteru, odstraňování slabostí a překonávání chyb. Dále vývin soustředěné pozornosti, zastavení rozptýlenosti mysli, získání schopnosti ovládat myšlenky; zesílení vůle a všech činností potřebných pro začátečníky.

Při Dlouhé Cestě pracuje ego. Žák se pokládá za ego a přitom vyvíjí soustředění, aby zlepšil sama sebe, aby se stával stále čistším. Říká si: „Konám tuto práci.“ Domnívá se, že se očišťuje a že zlepšuje kvality ega. Je to však stále ego. Stoupá od nižší části k vyšší části ega a stává se duchovnějším egem. Vyhledává duchovního učitele. Dlouhá Cesta říká: „Jsi pouze člověk!“

Krátká Stezka je odlišná, neboť v ní není obsažena myšlenka ega, je zde pouze Nadjá; není v ní touha, která patří k Dlouhé Cestě, ale ztotožnění. Není v ní dokonce ani snaha. Krátká Stezka říká: „Ty jsi Bůh!“

Dlouhá Cesta zahrnuje v sobě pokrok a k tomu potřebuje čas. To tedy znamená, že se vyvíjí v čase, a je to tudíž ego, které pracuje.

Krátká Stezka neobsahuje čas, představu času, a proto také ne pokrok. Zabývá se pouze bezčasým Nadjám. Není zde představa pokroku, ani touha po něm, nezáleží na tom. Pravé „Já“ je vždy beze změny. Pokrok zahrnuje změnu. Všechny otázky a problémy zmizí, protože tázajícím se ego (intelektu) není dovoleno být činným.

Tím, že na Dlouhé Cestě posuzujete často jen svůj vlastní pokrok, je to pak nekonečná cesta, protože se vyskytnou vždy nové okolnosti, které přinášejí nová pokušení a zkoušky a staví žáka před nové zápasy. Ať se stane ego sebeduchovnějším, nevstoupí do nejbělejšího (nejzářivějšího) Světla, ale zůstává v šedivém polosvětle. Na Dlouhé Cestě se musíme vypořádat se značně silnými překážkami, které vycházejí z nižšího já, a s negacemi, které vytváří okolí, jež nás obklopuje. Ale práce vykonaná na Dlouhé Cestě vyvolá nakonec Milost, která nám otevře perspektivu Krátké Stezky.

Na Dlouhé Cestě žák chce Gurua – duchovního Učitele, hledá ho, je na něm závislý a Guru mu pomáhá k pokroku. Na Krátké Stezce otázka Gurua nepřichází v úvahu. Guru je vně žáka – mimo něj, Bůh je uvnitř. Žáci na Krátké Stezce nezávisí na Guruovi. Intelektuálně jsou na něm nezávislí. Když Guru zemře nebo zmizí, netrápí se tím. Je zde skutečné spoléhání se na Boha, ne na lidskou Bytost.

Dlouhá Cesta: Žáci se pohybují ve stínu, bez života, bez světla v temnotě a v nevědomosti. Rozum není osvícen. Protože žijí v ego, žijí v duchovní nevědomosti, která je temnotou.

Na Krátké Stezce žák žije ve slunečním světle, protože žije v Pravdě. Je to jediná skutečnost, jako by hleděl na slunce – byl na slunci. Je to dobře vystiženo v Platonově přirovnání o jeskyni. Člověk je v temné jeskyni. V jednom případě vychází ven tak, že je zády obrácen ke vchodu jeskyně, pohybuje se v temnotě a vidí pouze temnotu (stíny). V druhém případě se obrátí ke vchodu jeskyně a vidí trochu světla, pak stále více a více světla. Již od samého začátku je zde alespoň trochu světla. Na Krátké Stezce pohlížíme přímo na cíl. Znamená to, že se začnete pokoušet žít ve zředěném ovzduší Nadjá, místo abyste se starali o ego a zkoumali jeho duchovní vývoj. Učíte se důvěřovat stále více a více Vyšší Síle. Na Krátké Stezce si nevšímáte negací a otočíte se o 180° od ega k Nadjám.

Na Dlouhé Cestě byli žáci soustředěni na osobní ego a následek byl, že věnovali

pozornost negativním myšlenkám. Na Krátké Stezce odmítají přijmout tyto záporné myšlenky a místo toho se starají o Nadjá. Tím zápsy mizí. Tato změna postoje se nazývá „zrušení negací“. Ve chvíli, kdy se taková negativní myšlenka nebo cit objeví, pak místo, abychom užili metody Dlouhé Cesty, to jest soustředování se na opačný druh myšlenek, jako na klid místo hněvu, užijeme metodu Krátké Stezky, to jest jednoduše odhodíme zápornou myšlenku do „prázdnoty“, do „nicoty“ a zapomene na ni. Takovou změnu můžeme provést jen, když to uděláme rychle a pevně se obrátíme k Nadjá.

Dlouhá Cesta pracuje na egu, ale Krátká Stezka využívá výsledků této práce, která žáky připravila, aby se mohli spojit s Nadjá a stali se citliví na Jeho přítomnost, v které je Milost.

Můžeme položit otázku, proč neučí každý Učitel Krátké Stezce? Odpověď zní: Protože lidé nemají dosti síly vzdát se ega a nejsou ochotni náhle se obrátit ke světlu. To je totiž obět'. Aby to dokázali, tak je tu Dlouhá Cesta, která je učí zeslabovat ego stupeň po stupni. Dlouhá Cesta zahrnuje postup jen proto, aby žáci dosáhli stupně, kdy pro ně bude snadnější vzdát se ega. To je jeden z hlavních důvodů. Připravuje žáka k tomu, aby mohl mít užitek z Krátké Stezky, jinak by nebyl schopen po ní putovat. Druhým důvodem je, že žáci nemají potřebnou schopnost soustředění. Neumějí udržet mysl soustředěnou na Nadjá. Podaří se jim to na jednu nebo dvě minuty a pak se opět rozptýlí. Proto je nutno nejdříve vyvinout schopnost trvalého soustředění. I když chápeme Pravdu, musíme ještě získat sílu setrvat v ní a být v ní upevnění.

Většina lidí je silně připoutaná k světským věcem a velmi po nich touží. Překážejí jim při přibližování se ke Skutečnosti. To znamená, že chtějí zůstat připoutáni a držet se tužeb, které přicházejí z ega, kterého se nechtějí vzdát. Proto Učitel dává nejprve Dlouhou Cestu, protože většina žáků není schopna sledovat Krátkou Stezku. Proto existuje Dlouhá Cesta, aby je pro Krátkou Stezku připravila. Nemá pro ně význam jít Krátkou Stezkou, jestliže nezískali filosofické pochopení, aby ji mohli cvičit. I kdyby jim byla Pravda na Krátké Stezce ukázána, nepoznají ji, jestliže k tomu nejsou připraveni studiem a filosofickým myšlením. Nenaučili se poznávat Pravdu, a proto ji nemohou ocenit. Nemají žádnou filosofickou znalost a chápání (vědění), aby viděli rozdíl mezi Skutečností-Pravdou a mezi iluzí a omylem. Musí pochopit Pravdu i intelektuálně, a to je část Dlouhé Cesty.

Velmi důležité připomínky k Dlouhé Cestě: Když někdo sleduje Dlouhou Cestu a pracuje na ní mnoho let, může po několika letech shledat, že neudělal pokrok, jaký očekával. Na začátku měl nadšení. Očekával vnitřní zkušenosti dávající sílu, poznání a sebeovládání. Ale po mnoha letech tyto kvality nezískal. Naopak, přijdou zkoušky, tvrdé strasti života, např. smrt v rodině, změny zevního života atd. Je zklamán a říká: Proč mi Bůh sesílá utrpení, i když sleduji Cestu? Proč mám těžkosti? V tomto bodě se může stát jedna ze dvou možností: 1) Žáci mohou zanechat hledání na rok i více let, nebo i na celý život, a vrátit se zpět k materialistickému životu. 2) Mohou si myslet, že nastoupili nesprávnou Cestu, že používají nesprávných metod, nebo že mají špatného Učitele. Hledají jiného Učitele a jinou Cestu. Ale s novým Učitelem jsou výsledky stejné, protože zůstávají stále v kruhu ega. Ego jim zabraňuje dostatečně prohloubit jejich stav osvícení a moudrosti. 3) Může pro ně nastat i třetí možnost. Když se sami tak usilovně snažili a neměli úspěchu a cítí se příliš unaveni mentálně i vyčerpáni citově, odloží snažení, ale neodloží Hledání. Jen pasivně sedí a čekají. Ti, kteří jsou v této poslední nebo třetí kategorii, jsou zcela připraveni nastoupit Krátkou Stezku. A měli by to učinit. Dokonce i začátečníci mohou nastoupit Krátkou Stezku, ale v praxi ji shledají příliš obtížnou.

Nejlepší způsob je od začátku kombinovat oba způsoby. Ale tato kombinace musí být měněna a přizpůsobena každému jednotlivci, protože lidé jsou rozliční. Není pevné pravidlo pro každého. Pro někoho se hodí trochu Krátké Stezky a více Dlouhé Cesty, u

jiného je tomu naopak. U většiny lidí je nejlepší kombinace obou způsobů. Částečně to závisí na jejich citění, jejich intuici a na radě, kterou dostali od Učitele. Nakonec však každý musí přejít na Krátkou Stezku.

Protiklady mezi oběma způsoby: Jedno je ego a druhé je Nadjá bez ega. Krátká Stezka je bez plánů, intuitivní, jako náhlé osvícení. Na Dlouhé Cestě se žáci snaží krok za krokem vymanit se z temnoty své nevědomosti. Na Dlouhé Cestě chce mnoho žáků zkušenosti mystické, okultní a psychické. Je to ego, které je vyžaduje a které také žádá uspokojení z pokroku. Ego se cítí důležité. Na Krátké Stezce není žádná touha po vnitřní zkušenosti jakéhokoli druhu. Když jste již ve Skutečném, není již žádných přání. Zkušenosti přicházejí a odcházejí, ale Skutečné nikdy!

Na Krátké Stezce se nestaráme o reinkarnaci, nepřikládáme jí mnoho důležitosti. Žáci na této Stezce potřebují filosofické studium, aby pochopili jen jediný bod: Co je Skutečnost? Je nutné pochopit rozdíl mezi iluzí a Skutečností. Největší těžkostí každého Učitele je přivést žáky k pochopení, že nejen svět, ale také ego je iluzí. Žáci nevědí, co je ego. Proto řekl Ježíš: „Chcete-li nalézt svoje pravé Já, musíte popřít sebe.“ Tím se rozumí popřít ego. Buddha řekl: „Toto není Já.“ Učil své mnichy, aby cvičili odříkávání a myšlení tohoto mantram. Je mnoho zmatků kolem těchto dvou bodů, dokud si neujasníme, že všechny nauky se dělí do těchto dvou tříd a jaký je rozdíl mezi nimi.

Protože ego žije ve své vlastní nevědomosti a temnotě, nemůže dát světlo. Světlo může přijít pouze z Nadjá, které je Sluncem a Světlem lidské existence. Rozumem můžeme ego do určité míry ovládat, ale nemůžeme ovládat Nadjá.

Pokud se týče Osvícení, nepřichází z našeho chtěného úsilí, přichází pouze od Nadjá. Je to projev Milosti, která je nepředvídatelná a která je posledním tajemstvím. Je to jako vítr, který vane a nevíte odkud a odchází a nevíte kam. Je to mystérium. Nakonec musíte být jako malé děti a ponechat své Osvícení Otci a Jemu odevzdat svoje životy.

Na Dlouhé Cestě se žák snaží zdokonalovat se sám. Zakouší úspěchy a nezdary, vzestupy a pády. Když je zklamán, je melancholický. Na Krátké Stezce takováto situace nemůže nastat, protože má žák víru jako malé dítě. Předal celou svou budoucnost Nadjá-Bohu a má dostatek víry, aby mu zcela důvěřoval. Ví, že učinil správné rozhodnutí, a proto je vždy šťastný. Závisí na této Milosti. Ví, že co přijde, přichází od Nejmoudřejšího Bytí za světem. Ať přijde cokoli, bude to to nejlepší. Vždycky se spoléhá na Nadjá a nalézá v něm radost.

Krátká Stezka je radostná cesta, cesta Štěstí. Právě před tím, než toto žák dosáhne, může zažívat temnou noc duše. Cítí se zcela bezmocný. Nepocituje duchovní Skutečnost. Je to melancholické období. Nepocituje duchovnost, ani po ní netouží. Není světský, ani duchovní. Cítí se osamělý, opuštěný a oddělený od svého Gurua jakoby stěnou (zdí). Má pocit, že Bůh na něj zapomněl. Tato temná noc může trvat krátký čas nebo dlouhá léta. Není schopen číst duchovní knihy nebo o nich přemýšlet. Nepřeje si ani světské věci. Cítí se smutný a zklamáný a může se pokusit i o sebevraždu. V tomto neštěstí ani ti, kteří ho milují, mu nemohou dát útěchu. Na obou polokoulích, západní i východní, je přísloví, které říká: „Noc je nejtemnější před svítáním.“ Žák se cítí na nejnižším bodě. Potom mu Krátká Stezka přinese zpět radost, právě tak, jako když jsou odvanuty mraky ze slunce. Nejlepší radou je: Žák si musí v první řadě uvědomit, že to nebude trvat věčně. Musí mít trpělivost. Musí mít naději. Potom dosáhne lepší úrovně než kdy předtím.

Temnou noc duše neprožívá každý hledající. Je jako stín vrhaný Sluncem. Když se Slunce objeví v podvědomí, vznikají stíny. Je to však začátek velké vnitřní změny. Není to promarněný čas. Takto pokračuje velká část práce v podvědomí. Provádí ji Nadjá a pomáhá žákovi vykořenit ego. Je to známka Milosti, ale žák se přesto cítí nešťastný.

Na Krátké Stezce se zpravidla provádí méně cvičení. Není nutno, aby se usedalo

zvláště k meditaci, ale je nutné se pokoušet být stále v meditaci. Když jste zevně činní, má meditace přirozeně odlišnou formu, než když při ní sedíte. Během činné části dne má meditace formu vzpomínky. Snažit se vždy obracet na Nadjá: „ONO JE!“ Jako matka, která ztratila své dítě, stále na ně myslí bez ohledu na to, co právě dělá, nebo jako milenec, který trvale v pozadí své mysli vidí živý obraz své milované, podobně během tohoto cvičení udržujete vzpomínku na Nadjá a necháte Je zářit v pozadí, zatímco vykonáváte svou denní práci; ale (radostný) duch tohoto cvičení se nemá ztratit. Cvičení nesmí být mechanické a chladné. Později může přijít čas, kdy toto „upamatování“ přestane být vědomým a vůlí vyvolaným cvičením a přejde samo od sebe automaticky do stavu, který bude udržován bez pomoci vůle ega.

Toto upamatování je nezbytná příprava pro druhé cvičení, při kterém se pokoušíte dosáhnout okamžité totožnosti s Nadjá – právě tak, jako se herec ztotožňuje s úlohou, kterou hraje na jevišti. Jednejte, myslte a žijte během denního života „jako kdybyste byli Nadjá“. Toto cvičení nesmí být pouze intelektuální, ale obsahuje také cítění a intuitivní představu. Je to čin tvůrčí představivosti, kde tím, že se otočíte přímo k Nadjá a hrajete úlohu Nadjá, umožníte, aby jeho Milost vstupovala stále více a více do vašeho života.

V době, kdy usedáme k meditaci, není naším úkolem zlepšovat svůj charakter. Během meditace máme vyprázdnit naši mysl od myšlenek nejrychleji, jak umíme. Nechť se mysl utiší! Obvykle žijeme ve svých myšlenkách, ve svých malých já, i když jsou tyto myšlenky duchovní. Proto se máme držet stranou všech myšlenek. Na Nadjá není možno myslet, protože je bez jakéhokoli tvaru. Jakákoli představa, forma nebo tvar jsou nesprávné. Nemůžeme si Nadjá představit. Proto je lépe se o to nepokoušet a zůstat tichý. Nesmíte zůstat v ega. „Bud' tich a odevzdej se a věz, že JÁ JSEM BŮH,“ říká bible (myslí se zde vyvanutí – Wu-Wei).

Wu-Wei znamená, že nemyšlení, tedy nečinnost, nesnažení se, neusilování je nejvyšší učení taoismu a Zenu, a to znamená totéž, co nyní již bylo vysvětleno. Nadjá je již zde. Vy jako ego musíte ustoupit z cesty.

Většina lidí musí kombinovat Dlouhou Cestu s Krátkou Stezkou. Možná, že jeden den nebo jeden týden – dle vnitřního vedení – budeme cvičit Cestu a jindy Stezku. Postoj bude zcela pasivní, protože všechny intelektuální představy, myšlenky, mají pouze omezenou hodnotu. Musíme nyní být vedeni svým vnitřním cítěním nebo svou intuicí. **Jestliže se lidé ptají, zda mají studovat knihy, odpovědí je, že knihy se zabývají myšlenkami. Nedávají Pravdu, jenom její intelektuální výklad. Přípravuje je to k lepšímu pochopení. Když studují tyto knihy, získávají pouze více myšlenek. Nakonec musí žáci přijít k bodu, že nebudou potřebovat žádných knih.**

Když přejdeme do kontempace, myšlení ustane. Toto je nejhlubší bod v nás samých. Z toho důvodu má každý hledat v sobě a nalézt svou vlastní Cestu. **Není nutné putovat po Dlouhé Cestě déle než do doby, kdy jste připraveni nastoupit Krátkou Stezku. Je velmi důležité mít živou víru v Nadjá a stát se malým dítětem a cítit tolik závislosti na Nadjá jako malé dítě na svých rodičích.** Měli byste mít živou víru v samotnou sílu Ducha, nikoli v nějakou lidskou bytost.

Jestliže žák stále úzkostlivě myslí na své chyby a slabosti, je na nesprávné cestě. Může se pokusit se jich zbavit, ale nemůže to činit dokonale, dokud není schopen vzdát se ega.

Základem Krátké Stezky je, že jsme stále božští. Jsme již Tím, není to nic nového, ale musíme usilovat o poznání Toho, co zde již je.

Lidé, kteří myslí, že mají velké množství chyb, mohou toho použít jako omluvy, stát se pasivní a nesnažit se. Ale kombinování je nutné.

Nebezpečí Krátké Stezky je v tom, že si žák může začít myslet: „Jsem osvícený a nemusím nic víc dělat.“ Je to jiná forma ega. To se stává často na Krátké

Stezce. Proto rovnováha mezi Dlouhou Cestou a Krátkou Stezkou je velmi důležitá.

Meditovat stačí půl hodiny, medítovat déle je zbytečné. Je nutné převést meditaci do bdělého stavu. Krátká Stezka znamená uvědomovat si stále: „ONO JE.“

Rozdíl Dlouhé Cesty a Krátké Stezky: **Na Dlouhé Cestě hledí člověk do sebe a na sebe, bojuje. Na Krátké Stezce vidí Světlo a nejde bojem, ale vzdáváním se, odevzdáváním.** Špatné vlastnosti mizejí, nebojuje s nimi. Ale špatné vlastnosti se mohou objevovat v obou případech na Cestě i Stezce, protože se vynořují z minulosti.

Jestliže si žáci budou stále připomínat, každý den několik minut, že je v nich skutečné Bytí, skutečná podstata Bytí a toto si budou uvědomovat ráno, v poledne a večer a jestliže to budou chovat v mysli, mohou žít a pracovat, aniž by se ztratili ve světském dění. Ve svých myslích a srdcích jste svobodni. Musíte hrát hru, jako byste již uskutečnili Pravdu – předstírat to, vmýšlet se do toho. Když to budete dělat, jednoho dne to zažijete jako vlastní zkušenost.

Ego je vaše myšlenka. Vaše osobnost je pouze myšlenka o egu. Přestaňte se pokládat za ego. Vaše skutečné jáství je Bytí. Pokládejte se za Mysl a nezaměňujte ji s egem. Tělo nejste vy. Tělo a Mysl jsou velmi úzce spojeny. Tělo je v Mysli. To, co musíte poznat, je Mysl. Tělo je jen její malá část. Učte se myslet o sobě jako o Mysli. Uvažování musí být spojeno s meditací.

Pravda je jednoduchá a snadná. Lidé si ji zkomplikovali.

Základem Krátké Stezky je mentalismus.

Nejvyšší druh modlitby je dávat Bohu lásku a oddanost. Nižší druh je něco chtít. I na Krátké Stezce můžeme a máme Boha milovat, ale s pochopením, že v podstatě jsme s Ním zajedno. **Bůh je v nás a to je třeba stále si uvědomovat, stále a stále! – a to je lepší než meditace. Myslet na Boha je víc, než medítovat.**

Na dlouhé vývojové cestě individuálního života přichází etapa, kdy člověk v souladu s vyššími zákony Přírody má začít omezovat vlastní egoismus a vyvinout vyšší kvality pokročilého života. Aby to mohlo nastat, musí člověk získat vědomosti studiem, vnitřní praxí, zkušenostmi a intuitivním chápáním. Takto vybavené a správně zaměřené jáství směřuje k harmonii, míru, spolupráci, službě bližnímu, soucitu, k hledání Pravdy a k návratu ke Skutečnosti. Na tomto stupni vývoje člověk začíná překonávat sobecké postoje v sobě a osvobozuje se od animální fyzické připoutanosti k životu. Pokračuje tím, že odloučí sama sebe od nižších tendencí ztotožňování se se smyslovým vnímáním změnou postoje k tomuto vnímání. Na další cestě počne odlučovat své vědomí od funkce myšlení, aby se přesvědčil, že je sám nadřazen tomuto myšlení. Posléze zůstává pouze Čisté Vědomí, kterým ve Skutečnosti člověk je. Další stupeň nezávisí na vůli hledajícího, ale je zcela závislý na sestoupení Milosti. Hledající na tomto stupni řeší poslední tajemství pochopením Nejvyšší Pravdy, které zahrnuje jak otázku individuálního já, tak celého vesmíru. To umožní vhled do Poslední Podstaty.

V určitém vývojovém bodě této etapy, po rozvinutí potřebných kvalit mravních a intelektuálních, po získání zkušeností z praxe na vnitřní cestě, nastupuje hledající Krátkou Stezku zcela přirozeně. Tento přirozený důsledek dřívějších dočasných pokusů a zralosti je skutečným odevzdáním osobního života do Vůle Vyššího Řízení a nástupem na cestu Poslední Realizace.

Která forma přístupu ke Krátké Stezce je neúčinnější? Prostřednictvím lásky k Bohu či filosofickým chápáním? Jestliže filosofický přístup ke Skutečnosti – Konečné Pravdě – je plně pochopen, přichází Lásky. Proto je třeba rovnováhy mezi pochopením a citem. Potřebujeme lásku i filosofii. Nakonec se obé prolíná.

Existujeme, protože Bůh je. Všechno je nakonec závislé na Světové Mysli. Jediná existence je existence Boha, není nic jiného! Jsou-li jiné existence, pak to jsou jiná

hlediska, omezená, částečná: mystická, citová, zvyková apod. Každý má ze svého hlediska pravdu, z hlediska Velké Konečné Pravdy je to však hledisko omezené. Každé omezení je překážkou na Krátké Stezce, musíme se držet neomezené Skutečnosti, to jest Univerzálna! Krátká Stezka se drží jen Univerzální Pravdy, nikoli nižších hledisek!

I. fáze rovná se: realizace Nadjá v Srdci; úplná meditace, II. fáze rovná se: realizace, žít Skutečnost ve všem, i v dříve chápané iluzi. Poznání a Bytí splývá v Jednotu. To je nejvyšší hledisko. Vidět iluzi-sen, jsou jen přístupy, které matou, a pokud není poznání, je to Dlouhá Cesta. Nakonec vše vrcholí: vše je Bůh. Naší snahou je žít a být touto Skutečností, která je univerzální a není nic jiného.

Důležitým aspektem našeho hledání je víra. Víra v existenci Nejvyšší Inteligence (říkáme jí též Bůh), která je skryta jako latentní smysl všeho dění a bytí. My jsme její částí, a proto máme možnost ji zažít. Náš zážitek je ovšem vždy omezený, neboť jsme pouze částí a ne celkem. To znamená, že kvantitativně nemůžeme onu Inteligenci zcela prožít, ale zato můžeme tento „Smysl“, tuto Inteligenci prožít kvalitativně.

Bůh, který sídlí v našem nitru (Nadjá), působí jako magnet, který nás táhne k sobě. Je to nedílná vlastnost Boha, že touží po tom, být poznán. Je to hnací síla v nás. Vyjdeme-li jednou na Cestu za Poznáním, může nám pomoci Milost. **Milost dlí sama v nás. Musíme se pouze stát dosti senzitivní, umět se Milosti otevřít.**

Na Krátké Stezce nemáme zapomínat na city oddanosti, pokory a lásky k Nadjá. Mít důvěru v Nejvyšší Sílu Ducha, být jemný a láskyplný k ostatním. Měli bychom vycit'ovat stále Nadjá. Krátká stezka se dá vyjádřit dvěma slovy: „the feeling of God“ – vycit'ování Boha. Na Krátké stezce musíme dělat „cvičení stálé vzpomínky“ (IT IS), uvědomovat si pochopenou Pravdu. Podstata Bytí je v nás a jsme Jí. Důležité je, abychom v okamžiku, kdy se setkáme s něčím, co nás ovlivňuje negativně, ihned odvrátili mysl od těchto negativních myšlenek (sil), které v nás vznikly. Slovo reprezentuje myšlenku, slovo zmizí, ale zůstane z něj jakýsi pocit, citění. Negativní myšlenky, zejména ve vztahu k jiným lidem, např. myšlenky trpkosti, výčitky, myšlenky hněvivé, přicházejí přirozeně a snadno, ale protože to nejsou myšlenky tvořivé a kladné, musíme je na Krátké Stezce okamžitě tvrdě odmítat, doslova odhodit. Přicházejí (dostavují se) snadno ze starého osobního zvyku nebo působením jiných lidí. Nesmíme je však chovat v mysli, žít je! Pryč s nimi! Měli byste vycit'ovat stále Nadjá. Krátká Stezka se dá vyjádřit dvěma slovy: vycit'ování Boha.